

гочестието отъ *Ιωάννου Συμεωνίδου* — Иванъ Симеоновъ, печатана въ 1850 г. въ Цариградъ, четемъ следващето: Авторътъ на тази книга Иоанъ Симеониду е родомъ отъ Македония, с. Тарлицъ. Билъ е учителъ въ гр. В. Търново. После това е отишелъ въ Преображенския манастиръ при сѣщия градъ, кждето е стоялъ 8 години и тамъ е написалъ две книги, едната *Κήλον Πολυανθῆ* — Многоцвѣтяща градина, и втората *Εκλογίον* — Сборникъ. И дветѣ тия книги сж напечатани въ 1840 г. въ Пеща (Унгария). Следъ напушането на Преображенския манастиръ, авторътъ Симеониду отишелъ при тогавашния търновски митрополитъ Неофитъ, при когото останалъ цѣла година. Въ това време отишелъ въ митрополията икономътъ на Килифарския манастиръ, Хаджи Исаиа и съобщилъ на владиката, че игумена на сѣщия манастиръ, Теодоритъ, който, освенъ че съградилъ манастирската църква Св. Димитъръ въ 1842 г., но е успѣлъ да придобие много движими и недвижими имоти за манастиря, билъ умрѣлъ. Съобщавайки това, икономъ Хаджи Исаиа, помолилъ да се изпрати въ манастиря нѣкой по-старъ за управляващъ, тъй като монаситѣ въ него сж били млади, както и самия икономъ, и имали нужда отъ наставникъ. Митрополията изпратила тогава въ този манастиръ автора Симеониду, който е стоялъ тамъ петъ години и написалъ книгата *Ὁδηγὸς τῆς Ἐκσεβείας*. Симеониду е българинъ. Ето какво пише той въ предговора на книгата си *Εκλογίον*:

«... διὰ τοῦτο εἰς αὐτοὺς ἀφεερώνω τὸ βιβλίον μου, ἵνα μελετώσιν αὐτο καὶ νὰ ωφελῶται ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν οἱ παῖδες τῶν χριστιανῶν ἑλλεινων, καθὼς καὶ ἐγὼ ωφελήθην ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Διότι ἀπὸ το ἔθνος μου, λέγω τὸ γένος τῶν βουλγάρων, ἐξ αιτίας τοῦ ζυγῶν... μόλις τώρα εφθάσεν ἡ Βουλγαρία νὰ ἀκουσῇ ὅτι ὑπάρχει γραμματικὴ σλαβονικὴ εἰς τὸν κόσμον.» (...за това на тѣхъ посветявамъ книгата си да я изучатъ и отъ прочитането и да извлекатъ полза християнскитѣ деца на елинитѣ, както и азъ се ползувамъ отъ родителитѣ имъ. Защото отъ моя народъ, казвамъ българския народъ, по причина на ярема (робството)... едва сега България узна, че съществува въ свѣта славянска граматика). Въ книгата *Ὁδηγὸς τῆς Ἐκσεβείας* има записани спомоществатели — *συνδομῆται* отъ Цариградъ, Атина, Критъ, В. Търново, Елена, с. Арбанаси, Горна-Орѣховица, с. Тарлицъ и пр.

Между 19 спомоществуватели, записани въ Цариградъ, за четирма отъ тѣхъ е отбелязано, че сж отъ Пловдивъ, а именно:

а) *Ἐντιμωτάτος κυρίου Στέφανος Ι. Γεσσογλου* — почтенейшия Стефанъ И. Гешоолу;

б) *Παράσχος Ἀγγελίδης* — Параско Ангелидись;

в) *Κεντιντένογλου Μοροβένοφ* — Кентинтеноглу Муравеновъ, и

г) *Δημήτριος Γ. Σιαγκούνης* — Димитър Г. Сиагунисъ.

Отъ В. Търново сж записани 32 души, между които:

1) *ὁ ἐξοχώτατος Μάρκος Πάνλου ἱατρός* — високопоставения Марко Павловъ лѣкаръ. Той е баща на запасния генералъ Ив. Марковъ. Неговия дѣдо Д-ръ Павли е билъ отъ с. Арбанаси, и

2) *ὁ φιλογενέστατος κύριος χατζῆ Μήντζου χατζῆ Τζάζτου, ὁστὶς ἔκτισε τὸ Σλαβονικὸν σχολεῖον τοῦ μεγάλου Γουρνοβου ιδία δαπάνῃ* — родолюбящия господинъ хаджи Минчу хаджи Цачевъ, който построилъ славянското училище въ Велико Търново съ свои разходи.